

Δημοκρατικόν Μανιφέστο.

Ἡ κρισιμότης, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχουν περιέλθει τὰ ἔθνικά μας πράγματα, καὶ οἱ μεγάλοι κίνδυνοι πρὸς τοὺς ὁποίους φερόμεθα, ἐπιβάλλουν περισσότερο ἀπὸ πάντοτε γυμνὴν, ὁσονδήποτε ὠμὴ καὶ ἄν εἶναι, τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν ὅπως τὴν βλέπομεν καὶ τὴν πιστεύομεν, θεωροῦμεν καθήκον μας νὰ διακηρύξωμεν.

Ἡ Ἑλλάς, πιστὴ εἰς τὰς παραδόσεις καὶ τὰς ὑποχρεώσεις της, ἐν πλήρει γνώσει τῶν συμφερόντων καὶ συναισθήσει τῶν δικαιωμάτων της, καταπνίξασα ἔκθεσμον ἐσωτερικὴν ἀντίδρασιν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν παγκόσμιον πόλεμον καὶ ἠγωνίσθη καὶ αὐτὴ ὀλοψύχως πρὸς ἐπικράτησιν τοῦ δικαίου, ἐξασφάλισιν τῆς ἐθνικῆς ἐλευθερίας καὶ παγίωσιν τῆς εἰρήνης εἰς τὴν Εὐρώπην. Καί, ἐμπιστευθεῖσα τὰ δίκαιά της εἰς τοὺς Μεγάλους Συμμάχους, τοὺς παλαιούς προστάτας καὶ φίλους της, εἶδε τὰς προσδοκίας της δικαιουμένας, ἀφοῦ διὰ τῶν συνθηκῶν μέ τὴν Βουλγαρίαν καὶ τὴν Τουρκίαν καὶ τῶν συναφῶν πρὸς αὐτάς διεθνῶν πράξεων ἀνεγνωρίσθησαν κατὰ τὸ δυνατόν μέτρον αἱ ἔθνικαί μας διεκδικήσεις.

Καὶ ἀνέθεσαν μὲν οἱ Σύμμαχοι τὴν ἐφαρμογὴν τῆς Συνθήκης τῶν Σεβρῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' ἐξηκολούθουν οἱ ἴδιοι τὰς ἐχθροπραξίας μέ τοὺς Τούρκους.

Τὸ γεγονός τοῦτο, ἡ ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀγῶνος ἀλληλεγγύη, καθὼς καὶ τὸ γενικὸν συμμαχικὸν συμφέρον πρὸς σεβασμὸν τῶν συνθηκῶν παρεῖχαν τὴν βεβαίωσιν, ὅτι ἡ Ἑλλάς, εἰς τὴν προσπάθειάν της πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς Συνθήκης τῶν Σεβρῶν, θὰ εἶχεν, ἐκτός ἔστω καὶ μικρᾶς πολεμικῆς συνδρομῆς τῶν Συμμάχων, ἐν πάσει περιπτώσει τὴν ὑλικὴν καὶ κυρίως ἀμέριστον τὴν ἠθικὴν ἀρωγὴν των. Αὐτὴ δὲ καὶ μόνη θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ προκαλέσῃ, ἐν περιπτώσει πείσμονος ἀντιστάσεως τῆς Τουρκίας, τὰς δυσμενεστέρας δι' αὐτὴν συνεπειάς, αἱ ὁποῖαι προηγγέλθησαν διὰ τῆς μετ' αὐτῆς συνθήκης καὶ ἀπινες θὰ ὠδηγούν εἰς ὀλοκληρωτικὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῶν ἄλλων ὑπὸ τὸν Τουρκικὸν ζυγὸν ἐθνοτήτων.

Ὅμως τὰ πράγματα μετεβλήθησαν ἄρδην ἀπὸ τῆς 22ας Νοεμβρίου 1920.

Αἱ σύμμαχοι Μεγάλαι Δυνάμεις, βλέπουσαι κατὰ ποῖον τρόπον ἐπέδιδωκαν τὰ κυβερνῶντα κόμματα νὰ λύσουν τὸ δυναστικὸν ζήτημα, ἐδήλωσαν ἐπισήμως ὅτι:

«Δέν θέλουν νὰ ἐπέμβουν εἰς τὰ ἐσωτερικά πράγματα τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ δηλώσουν δημοσίᾳ, ὅτι ἡ παλινόρθωσις ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Ἑλλάδος, ἐνός ἡγεμόνος τοῦ ὁποίου ἡ ὄχι νομιμόφρων στάσις καὶ διαγωγὴ ἀπέναντι τῶν Συμμάχων κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου ἐγένετο δι' αὐτοὺς πηγὴ δυσχερειῶν καὶ ἀπωλειῶν σοβαρῶν, δέν θὰ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ παρ' αὐτῶν εἰμὴ ὡς κύρωσις παρὰ τῆς Ἑλλάδος τῶν ἐχθρικῶν πράξεων τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου. Τὸ γεγονός τοῦτο θὰ ἐδημιουργεῖ μίαν κατάστασιν νέαν, δυσμενῆ εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Συμμάχων καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν αἱ τρεῖς Κυβερνήσεις δηλοῦν ὅτι ἐπιφυλάσσουν δι' ἑαυτάς πλήρη ἐλευθερίαν δράσεως διὰ νὰ κανονίσουν τὴν κατάστασιν αὐτὴν».

Τὴν ἐξαιρετικὴν σοβαρότητα τῆς τοιαύτης δηλώσεως, ἀνεξαρτήτως τῆς βασιμότητος ἢ μὴ τῶν κατὰ τοῦ Βασιλέως ἰσχυρισμῶν τῶν Συμμάχων, ἔκρυψαν ἀπὸ τὸν λαόν τὰ κυβερνῶντα κόμματα καὶ διὰ τῆς σκηνοθεσίας τοῦ δημοψηφίσματος τῆς 22ας Νοεμβρίου 1920 ἔρριψαν ἐφ' ὀλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους τὴν εὐθύνην τῆς παλινόρθώσεως τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, ὑπὲρ τῆς ὁποίας κανεὶς πολιτικός, πονῶν τὴν πατρίδα, δέν ἐπετρέπετο νὰ ταχθῇ, μετὰ τὴν κατὰ τῆς Γερμανίας συμμαχικὴν νίκην.

Τοιοτοτρόπως ἐδημιουργήθη εἰς τὸν τόπον μας καθεστῶς μὴ ἀπολαῦτον τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν Συμμάχων, τοσοῦτο μᾶλλον, καθόσον τὰ ἴδια κόμματα διὰ τῆς δουλικῆς των συμπεριφορᾶς ἀπὸ τοῦ 1915 κατάρθωσαν νὰ παραστήσουν

τόν Βασιλέα Κωνσταντῖνον ὡς συγκεντροῦντα εἰς τόν τόπον τήν ἰσχυροτέραν καί σταθερωτέραν πολιτικὴν δύναμιν, ἐπιβαλλομένην ἀκόμη καί ἐναντίον σαφῶς ἐκπεφρασμένης διαφόρου λαϊκῆς θελήσεως.

Ἐκτοτε ἐπισωρεύονται αἱ ἐθνικαὶ συμφοραί. Ἡ Ἑλλάς ἐξέπεσεν ἀπὸ τήν ἐπίζηλον θέσιν πού εἶχεν εἰς τό πλευρόν τῶν Συμμάχων. Κάθε οἰκονομική ἀρωγή ἐκ μέρους αὐτῶν διεκόπη. Ὁ Βασιλεὺς, ἐπανελθὼν, δέν ἀνεγνωρίσθη. Ἀνεγνωρίσθη ἄμως ὁ Κεμάλ καί ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἀγκύρας ὡς νόμιμος καί ὡς κυρίως ἐκπροσωποῦσα τήν Τουρκίαν. Ἡ Συνθήκη τῶν Σεβρῶν ἐγκατελείφθη καί ὄχι μόνον ἀφέθημεν κατὰμονοι νά ἐπιβάλωμεν τήν εἰρήνην εἰς τοὺς Τούρκους, ἀλλά καί περιοριζόμεθα ἀπὸ τοὺς Συμμάχους εἰς τήν πολεμικὴν μαζοδρασίαν.

Σύμμαχοι Δυνάμεις συνάπτουν συμφωνίας μέ τοὺς Τούρκους, διευκολύνουν τήν στρατιωτικὴν των ἐνίσχυσιν καί ὑποστηρίζουν τὰς πλέον παραλόγους ἀξιώσεις των.

Ἐπί πλέον ἡ Βόρειος Ἡπειρος, ἐνῶ εἶχε κατακυρωθῆ εἰς τήν Ἑλλάδα διὰ διεθνοῦς πράξεως, παραχωρεῖται ἀπὸ τὰς ἰδίας συμμάχους Δυνάμεις εἰς τήν Ἀλβανίαν. Ἡ διὰ τήν ἀποκατάστασιν τῶν Δωδεκανήσων ἀνειλημμένη ὑποχρέωσις ἀθετεῖται ἀδιαμαρτυρητῶς. Τέλος, ἀκόμη καί ὕστερα ἀπὸ αἱματηροτάτους καί ἐπιτυχεῖς ἀγῶνας τοῦ στρατοῦ μας, ὄχι μόνον δέν γίνεται πλέον κανεὶς λόγος περὶ σεβασμοῦ τῆς μετὰ τῆς Τουρκίας συνθήκης, ἀλλά καί πανταχόθεν ἐπιδιώκεται ἡ ἀπομάκρυνσις μας ἀπὸ τήν Μικρὰν Ἀσίαν, ὑποστηρίζεται μεταξὺ τῶν Συμμάχων, κατὰ παράβασιν τῆς ἀπὸ αἰῶνος ἰσχυροῦσης ἀρχῆς διὰ τὰς ἀπελευθερουμένας ἀπὸ τήν Τουρκίαν χώρας, ἡ ἀποκατάστασις πλήρους τῆς Τουρκικῆς κυριαρχίας καί διοικήσεως εἰς τὰ ἀπελευθερωθέντα τμήματα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐσχάτως δέ καί τῆς Ἀνατολικῆς ἀκόμη Θράκης, διὰ νά χαθῆ κατόπιν μέ τήν σειρὰν της καί ἡ Μακεδονία. Παριστάνονται δέ σήμερον αἱ κυρωθεῖσαι διὰ συνθήκης ἐθνικαὶ μας διεκδικήσεις ὡς κατακτητικαὶ ἀπὸ τὰ ἴδια συμμαχικά στόματα, τὰ ὅποια προηγουμένως ἐκήρυτταν ὅτι ἡ διατήρησις τῆς Τουρκικῆς κατακτήσεως εἰς τήν Θράκην καί τήν Δυτικὴν Μικρὰν Ἀσίαν ἀντίκειται εἰς τό δίκαιον, τήν ἰδέαν τῆς ἐθνικῆς ἐλευθερίας καί τόν ἀνθρωπισμόν. Παντοῦ, ὅπου προηγουμένως εὐρίσκαμεν θερμὴν φιλικὴν ὑποδοχὴν καί ἀμέριστον ὑποστήριξιν, συναντῶμεν τώρα, εἰς ὅλα μας τὰ ζητήματα, δυσμένειαν καί ἐχθρότητα.

Εἰς τοιοῦτο δέ σημεῖον ἔχουν περιέλθει τὰ πράγματα, ὥστε, ἐνῶ ἀπὸ τεσσάρων μηνῶν ἡ Κυβέρνησις ἐκλιπαρεῖ τήν ἐπέμβασιν τῶν Συμμάχων πρὸς εἰρήνευσιν, συμμαχικὴ συμφωνία πρὸς τοῦτο, ἔστω καί πόρρωθεν ἱκανοποιούσα τὰς ἀξιώσεις μας καί δυναμένη ἐν ταυτῷ νά ἐπιβληθῆ εἰς τοὺς Τούρκους ἀπὸ τοὺς Συμμάχους, ἀπεδείχθη ἀδύνατος.

Μόνον μέ ἐντελῆ καταστροφὴν τῶν ἐθνικῶν μας δικαίων φαίνεται ὅτι θά ἦτο κατορθωτὴ συμμαχικὴ συμφωνία.

Κατ' ἀκολουθίαν μοιραίως φερόμεθα εἰς ἐξακολούθησιν τῆς πολεμικῆς καταστάσεως μέ παντελῆ ἰδικὴν μας ἀπομόνωσιν καί ἔμμεσον καί ἄμεσον ἀκόμη ὑποστήριξιν τῶν Τούρκων ἐκ μέρους τῶν παλαιῶν φίλων καί προστατῶν τῆς Ἑλλάδος, τῶν χθεσινῶν συμπολεμιστῶν καί συμμάχων μας.

Ἡ τοιαύτη καταστροφὴ ἐπῆλθε καί συνεχίζεται, διότι οἱ ὑπεύθυνοι κυβερνῆται ἀπέκρυψαν τήν ἀλήθειαν ἀπὸ τόν λαόν, ἔταξαν ὑπεράνω τῆς ἐθνικῆς σωτηρίας προσωπικά συμφέροντα τῆς Βασιλείας, ὅπισθεν τῶν ὁποίων καλύπτεται εὐτελής κομματικὴ ἰδιοτέλεια.

Ἄλλ' εἶναι πλέον καιρὸς, ἔστω καί τήν ὑστάτην στιγμὴν, νά συνέλθωμεν, νά πῆσουν τὰ ψεῦδη, νά ἐπιβληθῆ τό πραγματικόν συμφέρον τοῦ ἔθνους. Εἶναι καιρὸς νά ἐξαρθῶμεν ὅλοι ὑπεράνω κάθε κομματικῆς ἐμπαθείας, κάθε κομματικῆς βλέψεως.

Εἶναι ὑπερτάτη ἀνάγκη κάθε προσωπικόν συμφέρον τῆς Βασιλείας νά ὑποκύβῃ ἀγογγύστως εἰς τό ἐθνικόν συμφέρον. Αἱ δημαγωγικαὶ προσωπολατρεῖαι καί οἱ

βυζαντινισμοί πρέπει να λείμουν. Πρόκειται περί της υποστάσεως του Έθνους, περί του στρατού μας, του όσον ήρωικώς θυσιαζομένου, περί της ζωής του έργαζομένου λαού, του όποιου διαρκώς τά βάρη αύξάνουν. Η Ελλάς είναι δημιούργημα του πνεύματος, των μόχθων και των αγώνων των τέκνων της. Δεν είναι βασιλικόν τιμάριον και δεν είμπορεϊ ποτέ να γίνη άνεκτόν να θυσιασθῆ και τό ελάχιστον τμήμα της χάριν προσωπικῶν βασιλικῶν συμφερόντων.

Παρ' όλον τόν πόθον πρός επάνοδον εἰς τόν εἰρηνικόν βίον, δεν είναι δυνατόν να δεχθῆ ἡ Ελλάς να επιβληθῆ ἐκ νέου ἡ Τουρκική διοίκησις εἰς τά αποσπασθέντα διά τῆς Συνθήκης των Σεβρών τμήματα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Από τήν ἐκ τῆς Τουρκικῆς κατακτήσεως τέφραν ἐβλάστησεν ἐκεῖ και άνθεῖ ἑλληνική ζωή, παράγουσα πλοῦτον, κτίζουσα πόλεις, ἐξαπλώνουσα τά φῶτα, δημιουργοῦσα πολιτισμόν, ζωή ἡ όποία ἐνσαρκώνεται εἰς ἑκατομμύριον ἀνθρωπίνων υπάρξεων, ἔχουσῶν τήν πλέον ἰσχυράν ἔθνικὴν συνεῖδησιν και θέλησιν. Και όλα αυτά υπό τήν σκληράν πῆσιν και τόν κατατρεγμόν του πλέον βαρβάρου κατακτητοῦ. Ἐκ τούτου γίνεται φανερόν ποίας ἐθνότητος πεδῖον δράσεως διά λόγους και γεωγραφικούς και φυλετικούς εἶναι ἀναγκαίως τά μέρη ἐκεῖνα, ὅπως ἄλλως τε και ἡ ἱστορία των τό μαρτυρεῖ, ἐνῶ οὐδέν ἀποδεικνύουν τοπικαί μικραί ἄλλοεθνεῖς πλειοψηφαί, ἀἴτινες και ἐγεννήθησαν ἀπό τήν πλέον καταστρεπτικὴν κατάκτησιν και διατηροῦνται χάρις εἰς αὐτήν.

Τήν ἑλληνικὴν λοιπόν αὐτήν ζωήν δεν είναι δυνατόν να παραδώσωμεν εἰς τούς Τούρκους πάλιν, μετά τριῶν ἐτῶν ἐλεύθερον βίον, ἀκόμη και διά λόγους μόνον φιλανθρωπίας.

Οἱ Τοῦρκοι ἐστάθησαν ἀνίκανοι να δημιουργήσουν ἴδικόν των ἀνώτερον πολιτισμόν ἢ να δεχθοῦν τόν πολιτισμόν των ἔθνῶν πού κατέκτησαν. Τήν ἐπιβολήν των ἐπ' αὐτῶν ἐστήριξαν διαρκῶς εἰς τήν πλέον ὠμὴν βίαν, εἰς τήν παρεμπόδισιν τῆς προκοπῆς των ὑποδοούλων, των όποιῶν κάθε οἰκονομική, ἠθική και πνευματική ἀνύψωσις ἐπνίγετο και πνίγεται πάντοτε εἰς τό αἷμα και τήν ἀρπαγήν. Τί λοιπόν περιμένει τόν Ἑλληνισμόν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, παραδιδόμενον ἐκ νέου εἰς τούς Τούρκους, τό γνωρίζομεν. Και ἂν τό παλαιόν μαρτυρολόγιον του Ἰένους κεῖται μακράν εἰς τήν μνήμην, βοοῦν οἱ διωγμοί, αἱ σφαγαί, τά βασανιστήρια και αἱ ἀρπαγαί, αἱ ἀπό του 1913 κατά των ὁμοεθνῶν μας διαπραττόμεναι συστηματικῶς εἰς τήν Μ. Ἀσίαν και Θράκην κατ' ἐπιταγήν αὐτοῦ του Κράτους, ὅπως πάντοτε, καθῶς και ἡ ἐπίσης τραγική τύχη των Ἀρμενίων. Δεν εἴμεθα δέ τόσον ἀπλοϊκοί, διά να πιστεύσωμεν εἰς προστασίας μειοψηφῶν, ἐμπιστευμένας εἰς οἰασδήποτε ἀρχάς, ἐντός περιβάλλοντος Τουρκικῆς διοικήσεως. Διά τούς ἰδίους λόγους, εἰς τούς όποιους προστίθεται και αύξησης των κινδύνων τῆς ἀσφαλείας του Κράτους και τῆς διατηρήσεως τῆς εἰρήνης, ἀμεσώτερον ἀπειλουμένας ἀπό μεγαλύτεραν ἐκ νέου ἐξάπλωσιν των Τούρκων εἰς τήν Θράκην, δεν είναι δυνατόν να δεχθῆ ἡ Ελλάς οὔτε συζητήσιν περί οἰασδήποτε ὑποχωρήσεώς μας εἰς τήν Θράκην. Πρός περιφρούρησιν των νομίμων αὐτῶν ἔθνικῶν μας ἀξιώσεων ἔχομεν ἀνάγκην τῆς ἀμερόστου συνδρομῆς των παλαιῶν προστατῶν, φίλων και συμμάχων τῆς Ἑλλάδος.

Τίποτε δεν χωρίζει τό ἔθνος ἀπ' αὐτούς. Ἐάν εὐρέθησαν εἰς τό παρελθόν Κυβερνήσεις, ἐπιβληθεῖσαι εἰς τόν τόπον ἐναντίον τῆς λαϊκῆς θελήσεως, ἀἴτινες ἠμπόδισαν ἐπί τινα χρόνον τήν Ἑλλάδα να συνεχίσῃ τήν πατροπαράδοτον πολιτικὴν της, ὁ Ἑλληνισμός ὅμως, μετά δύο πολέμους και μίαν ἐξαντλητικὴν ἐπιστράτευσιν, ἔκαμε μίαν ἐπανάστασιν διά να ἀναμιχθῆ εἰς τόν πόλεμον παρά τό πλευρόν των παλαιῶν του φίλων και ἔθεσεν ὅλας του τάς δυνάμεις εἰς τόν κοινόν ὑπέρ του δικαίου ἀγῶνα, τόν όποῖον και συνεχίζει ἀκόμη μέ ὑπερτάτας θυσίας. Και ἀφοῦ ἐκ μέρους των Συμμάχων προβάλλεται δυσπιστία πρός ἡμᾶς, ἔνεκα του τρόπου καθ' ὃν ἐλύθη τό δυναστικόν ζήτημα, και ἡ ἀποκατάστασις τῆς

Ἑλλάδος εἰς τὴν συμμαχικὴν τῆς θέσιν κατ' ἄλλον τρόπον ἀπεδεῖχθη πλέον περιτράνως ἀδύνατος, ἐπιβάλλεται νὰ διαμορφωθῇ τοιοῦτοτρόπως τὸ δυναστικὸν καθεστῶς, ὥστε ν' ἀνακτηθῇ πλήρως ἡ ἐμπιστοσύνη τῶν Συμμάχων. Εἶναι ψεῦδος ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ ὅπωςδὴποτε ἐπέμβασις εἰς τὴν διακυβέρνησιν τοῦ τόπου, μείωσις τῆς αὐτοτελείας του. Ἐφ' ὅσον τὸ ἔθνος ἔχει ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς τῶν συμμάχων Δυνάμεων καὶ εἶναι ἀποφασισμένον μαζὺ τους νὰ βαδίσῃ εἰς τὸ μέλλον, ὅπως καὶ εἰς τὸ παρελθόν, αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔθνος, ὀρμώμενον ἀπὸ τὴν ἐπίγνωσιν τῶν ὑπερτάτων συμφερόντων του, ἐλευθέρως καὶ αὐτοπροαιρέτως, θά ἐκδηλώσῃ κατὰ τρόπον, ἀποκλείοντα κάθε ἀμφισβήτησιν καὶ δισταγμὸν, τὴν τοιαύτην εὐκρινῆ του πρόθεσιν.

Ἄν ὅμως, παρ' ὅλας τὰς ἐπισωρευομένας συμφοράς, ἐξακολουθήσῃ ἡ Κυβέρνησις, ἀδιαφοροῦσα διὰ τὴν ἔκπτωσιν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν συμμαχικὴν τῆς θέσιν, νὰ τάσῃ τὸ προσωπικὸν βασιλικὸν συμφέρον ὑπεράνω τῆς γενικῆς σωτηρίας, θά γενικευθῇ ἡ πεποῖθησις, ἥτις ἤρχισε νὰ ριζοβολῇ, ἀφ' ὅτου πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐματαιώθη ἡ θέλησις τοῦ ἔθνους πρὸς κανονισμὸν τῆς ἐξωτερικῆς του πολιτικῆς συμφώνως πρὸς τὰς παραδόσεις, τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ συμφέροντά του, ὅτι ὁ θεσμὸς τῆς βασιλείας, τὸν ὁποῖον ἐδέχθη καὶ διατηρεῖ ὁ ἑλληνικὸς λαός, ὅπως τὸν ἔχη πρόμαχον τῶν ἐθνικῶν δικαίων, ἐθνικὸν συνεκτικὸν κρίκον καὶ σύμβολον, εἶναι πρόξενος ἐθνικῶν συμφορῶν, συντελεῖ ὅχι εἰς τὴν συνοχὴν, ἀλλὰ εἰς τὴν διάσπασιν τοῦ ἔθνους. Σύμφωνα μὲ τὴν πεποῖθησιν αὐτήν, τὸ βλεπόμενον καθαρὰ, θά ρυθμίσῃ, ὅπως εἶναι φυσικόν, τὴν δρᾶσιν τοῦ ἔθνους, ἄξιον καὶ σεβασμοῦ μεγαλυτέρου καὶ τύχης καλυτέρας. Ἐξ ὀνόματος τῶν Δημοκρατικῶν Φιλελευθέρων.